

Maksimiljan Dajčman in Elena Volpi sta se namesto lutkovne animacije morala spopasti z dramsko igro in pevsko-plesnimi vložki. (Arhiv LGM)

Pač omejeno dojemanje

Jakub Folvarčny: Skodelica morja. Režiser, avtor koncepta in likovne podobe Jakub Folvarčny. Lutkovno gledališče Maribor, premiera 29. oktobra

BARBARA GAVEZ VOLČJAK

Pa pogledjmo z očmi odraslih: pri vratih dvorane se pojavi starejši moški v pajacu, ki je mešanica avtomehaničeve delovne obleke, klovnovskega kostuma in pižame, na glavi pa ima pilotsko kapo z bunko na čelu, zaradi katere je malo podoben pilotu iz Malega princa, malo pa Minionu. Razgleduje se po natlačeni sceni, ki predstavlja vse in nič, se vsemu čudi in je navdušen, ko izvablja zvoke iz ploščic na tleh in strelja z navidezno pištolo. Ima lasten jezik in nenavaden smisel za humor.

Čez nekaj časa na oder stopi ženska z mobilnikom v roki, se afektirano dogovarja za izlet na morje in si zlika kopalke. Nato imata z moškim vrsto interakcij, iz katerih je jasno le to, da se najbrž ne poznata, čeprav bi lahko bila tudi ljubezenski par, pojavi se drevo, pojavi se jabolko, ki ga moški poje, pojavi se lutka ženske, ki ji moški pozneje izdelava prijatelja, ženska in moški se skregata, on zapiše na dve plošči deset pravil,

plošči se spremenita v mobilnik in ženska moškemu pove, da ga ljudje pogrešajo. Na koncu plešeta in pojeta.

Zgornje vrstice so zgoščen siže več kot uro trajajoče predstave, namenjene otrokom. Ustvarjalci v gledališkem listu menijo, da otroci vidijo več od odraslih in nas lahko naučijo, kar smo sami pozabili. Resnično upam, da je tako in da mi bo kak otrok (brez sodelovanja odraslih, po možnosti star štiri leta ali več) razložil, kaj je videl in kaj mu je ta predstava dala. Pri čemer ne trdim, da ne more dati ničesar. Nasprotno, polna je zvokov, barv, asociacij in pomenov. Sledijo si tako hitro, da si jih je težko celo zapomniti, kaj šele interpretirati. Potreben bi bil vsaj še en ogled, a je že eden precejšen zalogaj. Ker pa se otroci ne ukvarjajo

"Ustvarjalci menijo, da otroci vidijo več od odraslih ... Resnično upam, da je tako"

z interpretacijo, pač pa gledališče doživljajo celostno, kot nas uči teorija, se bodo najbrž zabavali ob nekaterih komičnih prizorih (vklop likalnika pod pazduho, vožnja z motorjem, odpiranje plastične posode) in morda razmišljali o nakazani bivanjski tematiki (kdo smo, zakaj smo, kako smo nastali, kaj delamo prav in česa ne), seveda ob ustreznem vodenju. Ob nastanku tega zapisa na spletni strani predstave še ni bilo mogoče najti pedagoških napotkov o predstavi, čeprav jih gledališki list obljublja, zato pričujoča kritika (ki jo zaradi ustroja naše družbe pač piše odrasla oseba) izhaja iz baje po definiciji omejenega dojemanja odraslih.

To omejeno dojemanje lahko izpostavi naslednje: dosledno korektno izvedbo obeh igralcev, ki sta se namesto lutkovne animacije morala spopasti z dramsko igro in pevsko-plesnimi vložki, zanimivo uporabo zvoka ob eklektičnem mešanju žanrov in nekaj režiserskih domislic. Celotni uprizoritvi pa hudo manjka korenit dramaturški poseg, ki bi ji dal ustrezen tempo in dolžino, pa čeprav na račun kakšne pomenske plasti manj.

Sodelovanje mariborskih lutkarjev s češkimi lutkovnimi strokovnjaki je sicer že dolgo utečeno in plodno, toda tokratno žal ne dosega katerega prejšnjih.